

Arbejdersamariternes

JULEBLAD

1944

HM

Kun een Kvalitet
... den bedste

Vesterbyens Mejeri
Esbjerg

Vognmand H. Lundberg

Østergade 78 - Tlf. 2195

Brdr. Harborg

1. Kl. Værksted
Tlf. 2410

**Byens
bedste
Program**

Kino Teatret

LINDBERG TRANBERG
ESBJERG

Arbejdersamariternes Juleblad

4. Aargang 1944 ★ Til Uddeling paa Sygehuse og De gamles Hjem ★ Udgivet af ASF-Esbjerg Afdeling

Ansvarshavende Redaktør: Redaktionssekretær C. Dalsgaard Petersen

ring Klokke-

Ring, Klokke, lydt over Land — over By,
meld om en blaanende Himmel bag Sky.
Ring for de Sjæle, som stønner i Strid.—
Klokke, ring Fred i vor fejdende Tid.

Dybt skal du ringe i Sjælene ind,
nævne det bløde, vi har i vort Sind,
kalde paa alt, som kan stemme til Fred,
vende vort Had til Fordragelighed.

Kald alle Minder om Kærlighed frem —
kald paa de Længsler, vi har til vort Hjem,
mind om den Hustru, som græder i Lon,
mind om den Moder, som elsked' sin Søn.

Ring, Klokke, lydt over Hærenes Tal —
ring gennem Hjertets forhærdede Skal,
fri vore Sind for den tærende Strid —
Klokke, ring Fred i vor fejdende Tid.

Forlang WINSTON BONEVOX
hos *Deres Handlende*

Esbjerg Farve- & Lakfabrik A/S Esbjerg

Klit-Stines JUL

Af A. Nielsen, Strande

Paa den sydligste Spids af det langstrakte flade Havsgn ude ved Vestkysten laa omkring Aarhundredskiftet et lille pukkelrykket, hvidkalket Hus. Det laa klemt op mod Marehalsklitternes østre Rand. Om Vinteren og ved Efteraarstide strøg Vinden arrigt hen over dette Hus og rev Huller i Straataget og slog Murene skæve. Om Sommeren groede den hvide, fint duftende Klitrose ind mod Husets Sylsten, og den stride Helme stod som en graa Krans rundt om de hvide, skæve Mure. I dette Hus fødtes Klit-Stine. Hun blev ikke døbt saaledes, nej, Tiden gav hende dette Navn, der slet ikke var saa ueffent. Hendes Fader var Fisker, og som Fører for en Fiskerbaad gik han ud fra den aabne Strand, for ude i Vest at hente ind af Havets Rigdomme.

Allerede som Barn blev Stine fortrolig med Rygkurven, der blev spændt paa hende, naar hun skulde afsted til Havet med varm Kaffe til Faderen og Kammeraterne, naar de i de haarde Vinternætter satte deres Baad ind paa den frosne Strand. Saa mangen Gang maatte de oven en „uen Røvl“ smide Støvler og Sokker og sidde med bare Ben i Baaden, thi skulde den kæntre, var det ikke heldigt at komme „løs“ i Havet med Støvlerne paa, for da maatte de klare sig selv ind til Kysten, stolende paa ham herovenfor.

Ogsaa Lillejuledag stred Stine gennem Klitterne, bærende paa sin Rygkurv, hvori Madam Brun var pakket ind i Hø, saa Kaffen kunde holde sig varm.

Solen sank ned i en graataget Horisont denne Juleaften. Fra det hvide Kirketaarn ved Havet lød Klokkens malmsfulde Tøner. Julen kimes ind over det store Sogn,

just som Stines Faders Baad kom hoppende ude over „Røvlen“. En „uen Hav“ krængede den over, og alle Fiskere kastedes ud i de fraadende Bølger. Men de skulde ikke dø denne Juleaften, sagde Stine senere, thi de blev bogstavelig kastet ind paa Stranden som Bolde, da Julen kimes ind.

Det blev en haard Julenat. Da vi Juledagsmorgen gik til Kirke, stod der tre Strandinger for dette Havsgn. Disse Skibe med forvredne Sejl var kastet ind Julenat. Klittens Folk havde været paa Redningsarbejde hele Natten for at redde Søfolkene, der nu holdt Jul paa fremmed Kyst. Stine var den Gang et stort Barn, men foran sine jævnaldrende. Allerede da præget af Havets Haarhed. De Tragedier, der udspillede paa den barske Kyst, brændte sig ind i Barnesindet, saaledes at de staa levende for hende nu, da Klit-Stine er højt oppe i Alderdommen. Ogsaa hin Juleaften i Barndommens Dage med Stranding og Forlis og Faders kæntrede Baad paa „æ Røvl“. Da tænkte Stine ikke paa, at ogsaa hun i den voksne Alder skulde komme til at holde Jul paa fremmed Kyst, søgende efter hendes kære, som Havet tog og atter gav fra sig op mod Jul.

Da jeg fik Klit-Stine at kende for et kvart Aarhundrede siden, var hun een af Havsgnets Enker, og med sine to Børn boede hun nede i Fiskerlejet. Da stod endnu hendes Faders Hus deroppe ved Klittens Rand. Der traf jeg ham, den gamle Havfisker. Hans Haar var nu graahvidt, ligesom de skæve Mure om hans Hus, og han havde Værk i Lemmerne. Kræfterne var svundet, og han havde maattet melde Pas som Vesterhavsfisker. Nu sad han og

„bødede“ Garn for Fiskerne nede i Lejet.

Den lave Dør skreg paa sine Hængsler, naar jeg lukkede den op og kikkede ind til den gamle og slog en Sludder med ham. „Man er nu ud paa Eftermiddagen“ kunde han sige, „og Livets Storme har ogsaa taget haardt paa mig. Da jeg maatte lægge op, tog Havet min Søn og min Datters Mand. De blev i Havstokken her Vesten for, ja, de gjorde, Det skulde nu være saadan“.

Ved Efteraarstide, naar Stormens vilde Fløjt hvinede om Husets Hjørner, da saa jeg ham stridende sig gennem Klitterne mod Sandflugt og den hvide Fraade for at naa ned til Stranden. Havets klukkende Lyde, dets hule Brøl under Ralbankens Fod havde en dragende Magt over ham trods Værk og Gigt. Og da saa jeg ogsaa Klit-Stine ase sig frem gennem de dybe Klitgryder forbi de høje Klitkegler. Hun var i sin bedste Alder, et Havets Barn af de vaskeægte, hvis Hukommelse grænsede til det fænomenale, naar der blev Tale om Havet og de Dramaer, der var udspillet paa Havsgnets Kyst langt tilbage i Tiden. Ja, ogsaa i hendes Liv havde Havet slaet dybe Saar, saa dybe, at nu vandrede hun ene med sine to Børn, som hun sled og slæbte for.

Stine, deroppe fra den hvidkalkede Fiskerhytte, var i sin Ungdom en fiks Pige, foran sin Tid med, hvad Begavelse og Iagttagelsesevne angik. Hun blev da ogsaa tidlig gift med en Sømand, der havde eget Skib at føre. Han farede paa de store Have, og det var ikke altid, han naaede hjem til Jul. Naar Stormene tudede over det flade Havsgn, da var Stine urolig for Manden, Vennen derude, og da i al Slags Vejr strøg hun gennem Klitterne, stod paa de højeste Sandkegler og skuede ud over Havet efter Sejleren, hun ventede.

Af denne rastløse Færden fik hun Navnet Klit-Stine.

Det blev ikke paa de lange Rejser, at Havet tog Stines Mand, men derimod udenfor Hjemmets Dør. Efter at have faret en Del Aar, opgav han dette og slog sig paa Fiskeriet fra Fiskerlejets Kyst, og nu gik Stine atter til Havet med varm Kaffe. —

Besøg Byens Hjørne

Kaffebaren „Eli“
Isbaren „PINGVINEN“

Kongensgade 11 . Tlf. 2040

Markedskontoret

L. E. Dujardin

Uhre - Optik
Guld - Sølv

Viggo Christensen

Kongensgade 64

Herre og
Damefrisørsalon
Kongensgade 41

W. ANDERSEN

Brdr. Leervad

Tlf. 9 og 10

R. Frøkjær-Jensen
Manufakturforretning

Tlf. 70 - Esbjerg

Den Danske Landmandsbank
Hypothek- og Vekselbank
Aktieselskab

Esbjerg Afdeling

Skostensfejning i Esbjerg:

WESMANN
Tlf. 2487 . Haraldsgade

Esbjerg Trælasthandel
L. Hansen

Telefon 2403 (2 Lin.)

MØBLER for alle Hjem

købes bedst i

Beck's Møbelforretning
Torvet

Hendes Broder var med samme Fiskerbaad. En Eftermiddag, de vilde gaa i Land, kæntrede Baaden, og de druknede alle sammen. Som Lig blev de kastet ind paa Kysten, saa nær som Klit-Stines Mand. Ham skilte Havet fra de andre, og han blev derude i den vaade Grav.

Efteraarets graa Luft hang over Fiskerlejet, og det gik mod Jul, en trang og fattig Jul for Klit-Stine. Havets haarde Slag kunde selv Julen ikke mildne.

Faa Dage efter kom der Bud fra fremmed Kyst, at et Lig var drevet ind der, og man mente, at det var hendes Mand. Klit-Stine gik nu ud paa sin første Julerejse og vandrede paa sin Fod Mile, inden hun kom til Stedet, hvor Strandvaskeren var drevet ind. Det var fremmede Egne, og Juleaften naaede hun den gamle Strandfogedgaard, der laa derude i den vilde Klit. Fra den gamle straatækkede Kirke kimedes Julen ind, da Klit-Stine gik ind gennem Gaardsledet.

„Det var ogsaa Jul heroppe“, siger Stine.

„For Klittens Folk paa denne Egn var det ingen Sjældenhed med Strandvaskere, „nej, der drev mange ind af disse“, sagde den gamle Strandfoged. „Den sidste, som vi mente, var din Mand, puttede vi ned i Sandet derude paa den vindpiskede Kirkegaard. Alle de mange ukendte, der driver i Land her, kommer ude fra det store Rev, hvor saa mange Dramaer udspilles. — Men bitte Kuen, de stedes alle for en naadig Dommer. Det er min Tro“.

Juledag var Stine paa Kirkegaarden, og Strandfogden pegede paa den ny Grav, hvori hendes Mand var lagt til endelig Hvile. Om det var Klit-Stines Mand, der laa her, var Havets Hemmelighed. Kun nogle Tøjrester, som Liget havde paa sig, kunde tyde derpaa. Det gav Stine den Trøst, at til Jul var han lagt ned i kristen Jord.

„Strandvaskeren“, siger Stine, „er ofte saadan mishandlet af Havet, at man ikke kan kende, hvem, der er hvem“.

Klit-Stine er nu højt oppe i Aarene, men endnu træffer jeg hende herude i Fisker-

Fortsættes Side 12

En lille Dismand

Hospitals-Skitse af „Den Besøgende“

For nogen Tid siden havde jeg min daglige Gang paa et Hospital. Det var en Bekendt af mig, som jeg besøgte og som jeg efter Evne forsøgte at bringe i Humør. Men han var en temmelig hypokonder Person. Af ham fik man ikke blot at vide, at han var syg, men ogsaa hvad han fejlede, og i saa Henseende kunde man dele hans Sygdomme i 2 Kategorier, dem, Lægerne kunde konstatere, og dem, han selv vidste Besked om.

Det siger sig selv, at slige Patienter ikke altid er lige opmuntrende at besøge, thi selv den mest velmente og mest formfuldendte Trøst preller af, ja virker ofte, som drejede det sig om personlige Fornærmelser. Men som sagt, jeg tog Turen hver Dag, fordi han nu engang var en god Bekendt af mig, og fordi han var ene, hans Slægtninge boede andetsteds i Landet og maatte nøjes med Breve og smaa Pakker med Lækkerier, der desværre næsten alle havde den kedelige Egenskab at være direkte skadelige enten for det ene eller det andet, men som dog ikke destomindre altid paa en eller anden gaadefuld Maade forsvandt fra Dag til Dag.

Tilfældet vilde, at jeg allerede ved mit første Besøg paa Hospitalet stiftede Be-

kendtskab med en Patient af en helt anden Mentalitet, og det var — en lille treaars Pige! Hun sad i sin høje Hospitalsseng og vinkede til mig, da jeg gik forbi. Hun var ene paa Stuen, fem eller seks andre høje Tremmesenge stod tomme, pæne hvide, rene — en hvid Stilhed og Ensomhed, der nok kunde faa endog en Voksen til at føle sig forladt af Guder og Mennesker, men min lille treaarige Veninde sad og smilede og vinkede.

Jeg gik ind til hende. —

— Goddag, min lille Ven!

— Goddaw, sagde hun, og stak sin lille hvide Haand ud til mig mellem Tremmerne.

— Hvad hedder du?

— A hedder Lise, og a er fra Nør-Newel. —

— Naa da — skal du snart hjem igen?

— Jow, a ska hjem, ett i Maarn, men jenn Daw te, i Owermaarn, saa ska a hjem!

Jeg talte lidt mere med hende, fik at vide, at hun næsten lige var kommet ind paa Hospitalet — for tow Daw siden — og jeg fik at vide, hvad hun fejlede, og stadigvæk sad hun og smilede med sin lille Mund og sine blaa Øjne, alt imens hun hvert andet Øjeblik gjorde et koket

KONGENSGADE 100
TELEFON 1852

Th. Bornhøft
Tricotageforretning

Kast med Hovedet for at slaa sine lysegule Lokker bort fra Panden...

Det blev straks hende, jeg besøgte, lige saa meget som min pylrende Ven. En Sygeplejerske fortalte mig, at hun havde ligget en hel Maaned, men at hun var en ualmindelig sød og tapper lille Pige. For tow Daw siden — havde hun sagt med et Smil — og a ska hjem ett i Maarn, men jenn Daw te! Det var en Maaned siden, hun var kommet ind, og da den jenn Daw var gaaet, og jenn te, laa hun der stadig, sad op i Sengen og legede, og hver Gang jeg talte med hende i de følgende 14 Dage, betroede hun mig, at hun skulde hjem — lett i Maarn, men jenn Daw te.

Min Ven, for hvem hver Dag var et argt ordt Aar af Kummer og Lidelse pylrede sig hjem efter en aldeles nytteløs Kur paa fjorten Dage. Min lille Veninde laa der endnu den sidste Dag. Hun smilede og vinkede til mig. Trods min Vens Sorger og Skuffelser over Lægevidenskabens

mangelfulde Præstationer i Almindelighed og dette Hospital i Særdeleshed, havde i hvert Fald jeg haft overordentlig Glæde og Udbytte af mit daglige Besøg. Jeg havde lært et stort Stykke Mandfolkeplok at kende fra en ny Side, vistnok hans væsentligste, og jeg havde lært at kende en lille Vismand i Skikkelse af en treaarig Bondepige med det yndigste Smil, med lysegule Lokker og blaa Øjne.

For hende eksisterede Tiden ikke, hverken som Begreb eller Realitet. Ingen Ensomhedsfølelse, ingen Taarer, ingen Sorger kunde fratage hende denne barnlige og guddommelige Vilje til kun at regne med for tow Daw siden og ett i Maarn, men jenn Daw te'. Og hvad er fire Daw at regne for?

Nu bagefter forekommer det mig, at hun smilede lidt mere underfundigt end godt er for en lille Dame i den Alder, da hun sidste Gang betroede mig, at nu skulde hun hjem, ett i Maarn, men jenn Daw te'. Maaske var hun mere vis, end jeg troede?

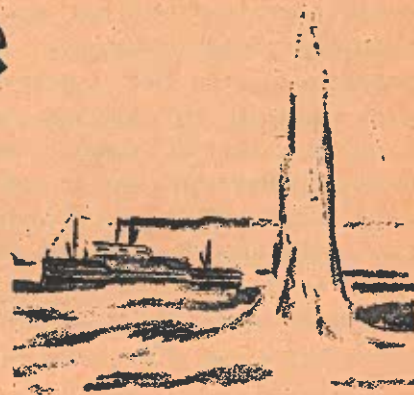
Den besøgende.

Vinterstorme

Det var i den lille By Methil i Skotland, en lille forslaaet Skonnert med forrevne Sejl kom ind i Havnen. Hvor kom den fra, og hvad havde ført den dertil? Den var ikke ventet der, saa der maatte sikkert ligge noget bag.

For 51 Dage siden var det gode Skib »San« gaaet ud fra Halmstad i Sverrig med en Ladning Træ til Island. Atlanterhavet havde imidlertid ikke vist sig fra den bedste Side, og da Sejlene var blæst i Laser, Rorpinden knækket og Dækslasten gaaet overbord, hvorved Styrmanden fik sit ene Ben forslaaet, var det ikke saa underligt, at Skipperen holdt af for Vejret og søgte ind til den nærmeste Havn, særlig da det ogsaa begyndte at blive smaat med Vand og Proviant.

Men saa kom »Stærke Niels«! Det var en Skipper af den gamle Skole, een af dem, der nu er ved at forsvinde med Sejlskibene.

— Naa Styrmand! sagde han, saasnart han havde overtaget Skibet, — nu maa vi hellere se at komme ud herfra og i Søen, saa er det altid ligesom lidt mere hjemligt!

I Søen kom vi, og jeg skal love for, vi fik det »hjemligt! Næppe var vi kommen

ALT
til Kontoret

Husk vore Julesalmer
til Juletræsfesterne

Matthesen

Kirkegade 14 . Tlf. 250
Hj. af Kongensgade

A. C. Gravesen
Entreprenør

Esbjerg . Tlf. 1251

Gaa Turen til **Langli**

Herlig Udsigt over
Indsejlingen til Esbjerg

God Kaffe med
hjemmebagt Brød

K. Bjerregaard

GLAS
ISENKRAM
PORCELÆN

Besøg vor Gaveafdeling

BANG KNUDSEN A/S
Tlf. 2828

Tal med

Det er en god Skik

at sende Kunder og Forretningsforbindelser en trykt Nytaarshilsen

Paul Schröder & Søn

Bog- og Accidenstrykkeri
Jyllandsgade 16 Telefon 477

ud i Atlanterhavet klar af Ørkneyerne, før Klyverbommen pludselig en Dag ved Middagstid knækkede af lige udefor Stags-sejlet. Skulde vi nu gaa ind til Færøerne at reparere, eller skulde vi gaa tilbage til Mehtil? Foreløbig fik vi dog nok at gøre med at tage imod den Storm, der nu begyndte at blæse op.

Da den havde blæst af, og vi atter kunde føre Sejl, løb vi for en frisk sydlig Brise Nord om Syderø, den sydligste af Færøerne, og da Vinden var saa god, syntes vi det var Synd ikke at benytte den, saa vi fortsatte Rejsen ad Island til uden Forsejl. Et Held at vi fortsatte, for under den Orkan, der Natten til den 21. December 1929 gik hen over det nordlige Atlanterhav, havde hverken Ankerkæder eller andre af vore Fortøjningsgrejer kunnet holde os fast nogetsteds mellem disse forblæste Øer.

Her hjemme gør man sig vanskeligt Begreb om en saadan Orkans Styrke, da den meget hurtigt spreder sig og taber i Voldsomhed ved at gaa over Land.

Himmel og Hav staar i eet.

Ved Femtiden om Eftermiddagen begyndte vi at tage Sejl som til en almindelig Storm, men det varede ikke længe, inden vi maatte fire den sidste lille Stump Sejl ned og gøre den fast. Vinden var forlængst hørt op med at brumme i Rigningen; den hylede og peb, som om alle onde Aander var sluppet løs, rev og flaaede i Tovværk og Sejl, saa Storsejlet 2 Gange sled sig løs fra Bommen og maatte gøres fast igen. Havet piskedes til Skum, der røg som Støv og Aske højt op over Skibet, blændende os og slog mod Olieøjlet med Smæld som af Hagl, mens Søen brølende slog hen over Dækket. Af selve Skroget var der ikke stort at se; kun naar Vandet skummede hen over Skibet, skimtedes de mørke Omrids af Masterne og Bommene med de fastgjorte Sejl.

Det er heldigvis sjældent, man for Alvor oplever, at »Himmel og Hav staar i eet«, men her fik vi det at mærke! — Da vi nu havde gjort, hvad der kunde gøres for Skibets og vor egen Sikkerhed, samlede

vi alle fire agter ude, gik hurtig ned i Kahytten og lukkede godt til efter os, for ikke at faa mere Vand derned end højst nødvendigt.

Hvilken Forandring at gaa ind til. Den lille, tarvelige Kahyt med den knebne Plads og Hængelampen over det fastsurede Bord tog sig for os ud som en straalende oplyst Festsal, vaade, trætte som vi var efter fire Timers uafbrudt Arbejde i Kulde og Storm og gennemisnende Fugtighed.

»San« agerer Undervandsbaad.

»Nu kan vi da faa læst vore Julehæfter«, bemærkede Styrmanden, da vi efterhaanden havde faaet os anbragt i den lille Kahyt, løsnet Olieøjlet og tørret Vandet af Ansigtet.

— De siger noget, udrød Skipperen. — Lad os ogsaa faa fat paa Æblerne og Nødderne!

Og saa sad vi der som vi kunde bedst, stivet af saa vi ikke væltede ved Skibets Slingren, og læste Julehistorier og spiste Juleknaas, mens Orkanen rasede videre oven over os. Der var ikke andet at gøre end at haabe paa, at Skibet vilde klare sig selv og ride Stormen af, og i den Retning nærrede vi godt Haab. »San« var bygget af solidt Egetømmer og havde forlængst staaet sin Prøve som et godt Søskib. Ellers var den næppe bleven saa gammel, tæt ved de halvt Hundrede Aar, thi Søen skal snart faa Ram paa et Skib, der ikke kan ligge underdrejet og klare sig selv i en Storm.

Uafbrudt hørte vi Vandets Brusen og Brølen omkring os og undertiden over os, naar der kom en særlig slem Sø og krængede Skibet haardt over. Saa standsede vi midt i Læsningen og lyttede anspændt! — Gik der noget? Og vil Skibet rette sig igen? Og naar den saa rettede sig op igen, dirrende i alle sine Fuger som en vaad Hund, der ryster sig, og Træværket atter begyndte at knage paa den gammelkendte Melodi, forstod vi, at alt var, som det skulde være. Saa skuttede vi os velbehageligt, tændte de udgaaede Piber og læste videre.

Det maa være en lignende Fornemmelse

som at være om Bord i en Undervandsbaad med Vand over, under og omkring een. Ja, havde »San« endda været en Undervandsbaad og kunnet dykke dybt ned under Overfladen, hvor Vandet var roligere og Stormen ikke kunde naa ned, men den maatte nok pænt blive deroppe, udsat for Elementernes Rasen, drivende uden Styr for Vind og Vove. Og nede i Skibets Indre sad vi nu og hyggede os. Efterhaanden som vi blev trætte af at læse, strakte vi os i vort halvvaade Tøj paa Gulvet i Kahytten mellem Bordben og andre Ben, hvor vi nu kunde finde Plads. Et lille Hvil, saa tændte vi Piben igen og læste videre.

— Nu er det nok snart godt Vejr igen! sagde Skipperen ved Titiden om Aftenen. Da var Barometret faldet saa meget, at Viseren var ved at overskride Grænsen og komme op paa »Meget smukt«! Men Barometerstanden skal ogsaa have været nede paa 692 nu under den Orkan, det laveste, det i Mands Minde har været paa Nordatlanten.

Men Skuden holdt altsaa sammen, og hvad mere var, den holdt tæt, saa ved Firetiden om Morgen, da det værste var ovre, kikkede vi op paa et Dæk, der ganske vist endnu tog en Del Vand over, men ellers ikke havde taget næneværdig Skade af Uvejret.

En mat Juleaften.

Klokken otte om Morgen kunde vi da atter begynde at sætte Sejl, og med en god Vind løb vi op til Vestmannøerne paa tre Dage. Een Ting er imidlertid at komme til Island med et Sejlskib Vinterdage, og noget ganske andet er at komme i Havn. Det fik vi at føle! For det første løb vi forbi Vestmannøerne i Snetykning uden at faa dem at se, saa da vi endelig fik Landkending ved Reykjanæs, maatte vi til at krydse os tilbage. Det blev en meget stille Juleaften under vort Kryds for at komme i Havn. Vi var alle mer eller mindre skuffede over at være løbet forbi Bestemmelsesstedet, men trøstede os med, at Nytaarsaften skulde vi i det mindste fejre i Havn. Og saa tror jeg endda, vi vilde

DOGGER FISKEKONSERVES

ESBJERG HERMETIKFABRIK 1/2 Vesthavnen

Køb Gaven hos

Guldsmed Paul E. Holm

Kongensgade 24 — Tlf. 2008

Gammelt Guld og Sølv købes

Brdr. Mathiasen

CYKLER
og
BARNEVOGNE

Alfred Gram

Strandbygade 10 - Tlf. 1456

Chr. Rasmussen

Herre- og Dameskræderi

Jyllandsgade 32

Telefon 1857

have foretrukket en kedelig Nytaarsaften i Søen frem for den, vi fik i Land.

Til Ankers i Brændingen.

Endelig holdt vi under en tiltagende sydøstlig Storm ind under Kysten paa Heimaa, den eneste beboede af Vestmannøerne. Havneløbet vendte mod Sydøst, saa der kunde vi ikke tænke paa at komme med et Sejlskib under en Paalandsstorm.

Vi saa »Gullfoss«, den islandske Postdamper, gaa ind og lægge sig til Ankers tilsyneladende langs selve Fjeldet, i Virkeligheden dog et Stykke derfra.

— Ja, han kan sagtens, sagde Skipperen, han har jo sin Skrue at stole paa. Men vi maa hellere gaa ind og se at faa Lodsens til at komme ud og vise os en god Ankerplads.

Det var nu blæst op til en regulær Storm, og selv om vi nok havde rebet, førte vi dog endnu meget Sejl for at kunde holde os klar af alle Skær. — Vi slog et Par Slag ind under Land og ud igen efter at have sat Lodsflag, men der kom ingen Lods. »Gullfoss« satte nogle Signalfag, og vi var ikke længe om at faa dem tydet. Har De Materialerne i Orden? betød de.

Jo, Tak! Alt var i den skønneste Orden foreløbig; men pludseligt kom der et orkanagtigt Vindstød og blæste Stagfokken i Stykker, saa Stumperne røg os om Ørene, og da vi derfor maatte halse rundt med Vinden, gik Skonnertsejlet samme Vej. Nu var der ikke andet at gøre end selv at gaa til Ankers og det straks, og helst saa nær som muligt ved »Gullfoss«, da det rimeligvis var den sikreste Ankerplads.

Vi holdt saa ind igen, firede Sejlene og lod Ankret gaa paa 15 Meter Vand, og

efter at have stukket Kæde ud, svingede vi op med Agterenden næppe et halvt Hundrede Meter fra en Klippe, der som knortet Jættefinger hævede sig truende til en Snes Meters Højde midt i Brændingen.

Gullfoss blev liggende lidt endnu, men lettede saa og fortsatte sin Tur Island rundt med Post og Passagerer. Senere fik vi at vide, at den kun var bleven liggende saa længe for at kunne være os til Hjælp, om det havde været nødvendigt.

Klokken var nu godt 16, og den lange Vinternat var begyndt. Dette tegnede til at blive en Nat, der i Uhygge kunde maale sig med den, vi oplevede ved Færøerne. Den Gang var der i det mindste ingen Fare for, at vi skulde drive paa Land, men her var vi redningsløst fortabt, om der skulde gaa noget i Stykker ved Ankergrejerne. Der var ganske vist et kort Stykke sandet Strandbred, men Vinden havde trukket sig mere østlig, saa det var usikkert, om vi med en Jolle kunde naa andet end Brændingen agterude, og der som overalt paa denne ugæstmilde Ø hævede Fjeldet sig stejlt og glat fra Havbunden til en 100 Meters Højde.

Senere paa Aftenen kom to tyske Trawlere ind og ankrede op i Nærheden af os; men de havde ikke ligget der ret længe, før deres Ankerkæder sprang, saa de maatte holde til Søs igen. At vore Kæder holdt, maa vist nærmest kaldes et Under, da de senere viste sig ikke at være absolut første Klasses.

I den graa Dagning kom Trawlerne ind igen og satte Signaler efter Læge. Det viste sig, at den ene havde fem kvæstede, hvoraf dog de tre var lettere Tilfælde, mens den anden Trawler havde to syge.

Vi havde ventet Lodsens ud med den Motorbaad, der satte Lægen ud til de to Trawlere, men den tøffede frem og tilbage, uden at der kom nogen Lods.

Vinden havde lagt sig noget, men Havet var endnu i saa stærkt Oprør, at vi kunde forstaa, at det ikke kunde lade sig gøre at komme i Havn endnu. Lige over Middag kom Motorbaaden dog ud med Lodsens, og saa begyndte vore Kvaler for Alvor!

Bjærget.

Lodsens fortalte os uden at rødme, at vi meget farligt, at det ikke kunde lade sig gøre at faa Skibet i Havn i Dag, og at det bedste, vi kunde gøre, var at pakke vort Tøj og gaa med ham i Land, — og saa maaske en Dag med godt Vejr gaa ud og prøve paa at tage Skibet ind, hvis det laa der til den Tid!

Det mente Skipperen dog var saadan en lumpen Maade at miste Skibet paa, efter at vi nu havde faaet det saa langt, og han begyndte at underhandle med Føreren af Motorbaaden om at slæbe os ind. Han mente, vi kunde lige saa godt forlise i Havneindløbet som her, hvor vi laa, og de blev snart enige om 100 Kr. i Slæbepenge.

Lodsens vilde nu heller ikke holde sig tilbage for ikke at gaa glip af Lodspengene, saa vi lettede straks og begyndte Slæbningen ind til Havnen. Vi var netop kommen til en farlig Pynt, vi skulde udenom, da Slæbetrossen sprang, og vi begyndte at drive ind mod Klipperne. Ombord i Motorbaaden fik de travlt med at hale Trossen ind for ikke at faa den i Skruen, saa fra

den Side kunde vi ikke vente nogen Assistance foreløbig.

Heldigvis var der saa megen Fart i Skuden, at vi kunde faa den drejet op imod Vinden, og nu var vi ikke længe om at faa sat et Par Sejl, saa vi kunde faa Styr paa Skibet, troligt hjulpet af de Islændere, der var kommen ombord for at være med til at fortøje. Men Situationen var jo ogsaa mest kritisk for dem; Svømning er ikke Skolefag saa højt mod Nord!

Imidlertid var Motorbaaden nu ogsaa bleven klar, og vi fortsatte Slæbningen med en anden Trosse og lidt mere Forsigtighed, til vi i Havneindløbet lod Slæberen gaa og ankrede os for begge Ankre.

Men dermed vare vore Genvordigheder ikke forbi! Vi fik en svær Fortøjningskæde ombord For og Agter for en Sikkerheds Skyld, og det viste sig senere, at denne Sikkerhed var i høj Grad paakrævet, thi vore Ankerkæder knækkede tre Gange under vort Ophold der.

En mindre fredelig Nytaarsaften.

Nytaarsaften skulde vi have en lille festlig Sammenkomst i Kahytten, men havde Juleaften været stille, saa blev Nytaarsaften til Gengæld forstyrret. Netop som det gik allerbedst, kom tre berusede Islændere ombord for at købe Spiritus. Noget er der som Regel altid ombord til Skibsbrug — særlig i et Skib, der skal til et Forbudsland! Vi havde imidlertid intet at sælge, hvilket vi ikke noksom maatte beklage. — Det var begyndt at blæse op igen, og da Islænderne ikke havde fortøjet deres Baad or-

Premier Is

*En nymalet Stue gi'r bedre Humør,
hvis ikke De tror det, saa ring til „Kulør“*

MALERFIRMAET *Kulør* L. Hygums Eftf.
Borgergade 17

Privatadresse: Carl Nielsen, Strandbygade 60. Telefon 1279

Søstr. Truelsens Eftf.

Kongensgade 54
Tlf. 759

Import
Eksport
Bankkonto: Esbjerg Bank
Telefon 2843
Privat: Strandparken 5
Telegram-Adr.: »Doyle«

Doyle Espersen
FISKEEKSPORT

Henning Pedersen

ESBJERG VÆRKTØJSMAGASIN 1/2
Tlf. 3040 (3 Lin.)

dentligt, da de kom ombord, var den nu drevet bort. Vi havde kun en Pram i Vandet, og den egnede sig ikke til for flere Personer i dette Vejr, der satte en svær Sø helt ind i Havnen. Der var derfor ikke andet at gøre, end at bede Islænderne til Gæst i Kahytten; men som det oftest gaar i slige Tilfælde, misforstod de ganske vor Venlighed og opførte sig snart, som om de var Herrer ombord. Tilsidst blev det saa broget, at »Stærke Niels« maatte give dem en Prøve paa sine Kræfter, hvilket viste sig at have en særdeles beroligende Indflydelse paa dem. De blev straks mere medgørlige og vilde trods vor Advarsel gaa i Land i Prammen alle tre. Det begyndte da ogsaa med, at de to væltede ud over Siden af Prammen og faldt i Vandet, medens den tredie blev siddende i Forenden og derved tyngede den saa meget ned, at Søen slog ind over ham. Saa maatte de selv indrømme, at der var sikrere paa Dækket! Det kneb med at faa dem ombord, men snart var vi alle velbeholdne i Kahytten igen, hvor Isden blussede lystigt i Kakkelovnen.

Efter denne Dukkert var vore Islændere bleven yderligt nedslaaede, og vi maatte til for Alvor at tænke paa at faa dem i Land, saa de kunde faa tørt Tøj paa; det er ingen Spøg at være vaad ved Nytaarstid paa Island! Der kunde ikke være mere end tre Mand i Prammen i dette Vejr, og det tog endda gode Søfolk at ro den op imod Stormen, saa vi gik to Mand i Prammen og satte Islænderne i Land een efter een. Dermed gik vor Nytaarsaften, og vi var glade, da vi ved Tretiden om Morgen kunde gaa til Køjs.

Klit-Stines Jul
Fortsat fra Side 4

lejet, og hun fortæller endnu om denne Julerejse og den Jul, hun holdt deroppe i den fremmede Klit.

Endnu er Klit-Stines Hukommelse usvækket. Naar hun gaar i Graven, da forsvinder een af de bedste Fortællere paa Vestkysten, en særegen Type, en ejendommeligt Havkvinde.

Skumring

Den skumrende time er tonløs
med sagte og sukkende brus
som tidevandsbølgerne forspil
i havstokkens alger og grus.

Konturerne segner i mulmet.
Alt synligt skal langsomt forgaa
i timens truende bølge
af nat og naadeløst graa.

Det siver med lyd bag mure.
Der pusles fra kælder til kvist.
En radio mumler i mørket —
saa fjernt, saa uendelig trist.

Skønt dagen kun bragte os glæder,
og skønt du endnu er mig nær —
jeg føler mig kuet og knuget
af skyggenes krybende hær.

En verden gik under i skumring.
Men din betagende røst
brød pludselig ind som en straalet
af liv paa den ensomme kyst.

Torben Jensen.

Husk Julefotografiet

fra

Esbjerg Filmscentral

Gustav Jacobsen

Torvegade 32a • Tlf. 2667

NIELS TH. JENSEN

Entreprenør

Vejgaard, Strandbyplads

Tlf. 416

Alt Tømrer- og Snedkerarbejde
udføres

Husk vor Udlejning
af Borde, Bænke og Stole

Hustømrernes Andelsselskab

Tlf. 2088 og 2388

Den spærrede Vej aabnes . . .

Der er mange Veje, der vil være spærrede, naar vi skal fejre denne sjette Krigs-jul. Mange Fiskere og Sømænd, der lever ude i det fremmede, har kun ringe Mulighed for at sende deres Kære en Hilsen. Mange, der har gode Venner blandt land, flygtige og fængslede, har overhovedet ingen Mulighed for at sende dem en Hilsen, der kan vise, at de ikke er glemt.

Vejene er spærrede. Det gælder ogsaa rent bogstaveligt. Mange, der tidligere rejste til deres Barndomshjem til Jul er i Aar udelukket derfra paa Grund af Trafikforholdene.

Vejene er spærrede mellem Folkene. Kærlighed, Barmhjertighed og Broderskab er mistænkelige Personer, der ikke kan faa Passerseddel over Grænsen fra det ene Land til det andet.

Men alt det kan dog bæres for en Tid, naar det skal bæres. Det værste for et Menneske den Dag, det opdager, at Vejen er spærret til Gud, og det er mig selv, der har gjort det. Vor Egenkærlighed og Be-

gærlighed, vor Hovmod og Selvtilfredshed spærre Vejen til Gud. Da gaar det op for os, at Kærlighedens, Barmhjertighedens og Broderskabets spærrede Vej paa Jorden hænger sammen med, at Menneskeheden i sit Hovmod har spærret Vejen til Gud og ment, at den kunde sagtens selv bygge et Paradis paa Jorden.

Men er vi naaet til dette Punkt, da kan ogsaa Julen tænde Lys i Mørket. For Julen kommer med det gamte men evigunge Budskab, at Jesus Kristus har aabnet den spærrede Vej mellem Gud og os ved sin Kærlighed. Derfor kan vi sige i Julens Tid: »Lyset fra det høje har besøgt os for at skinne for dem, der sidder i Mørke og i Dødens Skygge«. Af Guds Naade er Vejen aabnet til den Fred og Glæde, som gives til de Mennesker, der overgiver sig med alt sit til ham. Den Bom, som spær-

Eriksen & Christensen
Aktieselskab

rede Vejen, er fjernet. Det er ikke vor Fortjeneste. Men Kristus er vor Pant paa, at vi maa gaa ind som Guds Børn i det Rige, hvor Glæde og Frigjorthed er Grundtonen.

Har vi erfaret, at Juleevangeliet saadan har Magt til at fjerne Spærringer mellem Gud og os, saa faar vi nyt Haab ogsaa for denne »Jord, i hvis Favn, der hades og der myrdes«. For saa ved vi, at Gud er med os, naar vi tager fat med nyt Mod paa Arbejdet med at faa Jordens spærrede Veje lukket op. I Pagt med Gud maa det kunne lykkes igen at gøre Vejen fri mellem Mennesker, saa de ikke standses af Race, Hudfarve eller Ideologi, men mødes som Medmennesker, som Brødre med den samme Far i Himlen.

Den spærrede Vej kan aabnes. Lad os holde fast ved det. Da dæmmer det ogsaa for os, at Julen har et Budskab at bringe os, som vi ikke vokser fra, efterhaanden som vi bliver voksne og klogere, men at tværtimod dette Budskab er saa stort, at vi snarere ikke er vokset op til det endnu.

Svend Birke.

Tlf. 1520
Kronprinsensgade

Budcentralen

„Lynet“

besørger alt

BØGER og
FYLDEPENNE
selges paa Rate

Kaj Braad

Esbjerg Boghandel . Kongensg. 87 . Tlf. 1177

Aarstidens
Fiskesorter

Husk min
FISKEFARS

FISKEHALLEN

Jernbanegade 62

Tlf. 2267

Skolegade 40
Telefon 372, 872

Brugsforeningen „FREM”

Husk!

ONKEL HANS' HUS

Lynservering i Restaurationen
Selvbetjening i Baren
hyggelige Lokaler
Telefon 3103

N. Chr. Frikke

JULEN!

*Vi nærmer os Julen — vi er i December,
det gamle og udsliøtte Far gaar paa Hæld,
den hastende Uro i Sindet vi dæmper
og vender vort Blik mod den hellige Kvæld!*

*Hver Jul skaber Stemning og Fred i vort Hjerle,
Vi tænker paa Næsten og ej paa os selv,
paa Træet vi tænder hver lysende Kerte,
der minder om Stjerner paa Himmelens Hvælv!*

*Vi mindes vor Børndom, Forventningens Glæde
og Længslen, vi følte i Sjæl og i Sind,
vi mindes, hvordan vi som smaa kunde træde
med Fryd ind til Træets det lysende Spind!*

*— Vi nærmer os Julen, December forsvinder,
vort Hjerle er gaabent for, hvad der er smukt,
lad Julen blot komme og bringe os Mindet,
der jager de nagede Tanker paa Flugt!*

*Vi længes mod Julen, den hellige Aften,
med straalende Øjne og opladte Sind,
og medens vi længes, fornemmer vi Kratten,
der vælder i Hjertet saa varmende ind!*

*Naar Lysene tændes paa Træet det grønne,
vi bliver som Børn i den selvsamme Stund,
og Julen vi hilser, den rige og skønne,
med takkende Hjerter og jublende Mund!*

Sagt i faa Ord-!

Hellere falde blandt Pak end blandt
kedelige Mennesker.

★

Den Uvederhæftighed, der renser sig
med et loyalt Dementi, er jo ogsaa
en Slags Vederhæftighed.

★

Som Humorist foretrækker man at
blive erindret nogle Gange i al Stil-
færdighed fremfor en enkelt Gang at
blive mødt med skraalende Latter.

★

Man maa dog en Gang imellem se
andre Mennesker, siger Folk. Med andre
Mennesker tænker de paa et Spil Kort.

★

Maskiner, der er motorløse, lydløse
og førerløse samt Krige, der er hoved-
løse — det er i al Korthed den euro-
pæiske Civilisations Tragedie.

★

Nogle Mennesker føler i den Grad
med deres Venner i deres Ulykke, at

de ikke ser anden Udvej end at bryde
Forbindelsen.

★

Pengerigeligheden er Skyld i mange
Ulykker. Ligesom Menneskekærligheden.

★

Nogle vilde hellere miste Livet end
Værdigheden.

★

Det er helt i sin Orden, at Pastor
N. er gaaet hjem til Gud, men hvem
havde troet, at han vilde gaa stille?

★

Det er slemt, hvis Kirken er tom. Det
er faktisk værre, hvis Præsten ogsaa
er det.

★

Det er fristende at foragte Menne-
skene for deres Dumhed og deres Ned-
rigthed, men det er mere tilfredsstil-
lende at elske dem for deres guddom-
melige Muligheder.

Netop.

Esbjerg Tovværksfabrik
Aktieselskab

Bogføring
Revision

Regnskabskontoret

Revisor Arne Enevoldsen . M. L. R.
Telefon 2143

Carl Graff
Esbjerg

Esbjerg
Dampvaskeri
Aktieselskab

Benyt
Paladshotellet's
Selskabslokaler

Gladelig Jul

Enhver
der vil holde sig i Form

besøger

ESBJERG KOM. BADEANSTALT

Havvandsbassin
Dampbade (Badstue)
Brusebade
Karbade

Vintersøndag ved Vesterhavet

Ved Brinkens Fod en flad og ensom Kyst
med Rimfroststriber langs ad Sandet.
Et blygraat Hav, en iskold Vind, der tyst
vemodigt rytmisk rifler Vandet.

Og Solens Skive skærer hvid og gul
igennem tynde Slør af graalig Taage –
et kun tallerkenstort, metallisk Hjul
bag Vingestrejfet af en enlig Maage.

Men noget tumler paa den øde Strand –
en hvalpet Hund – en Dreng – en Pige –
hvis kaade Leg er selve Livets Brand
paa Grænsen til et koldt og udslukt Rige

Det varmer mer end Solen, dette Skred
af Liv, af dumpe Lyd og emsig Færden.
De travle Børn ved Havets øde Bred,
de fylder lidt – og fylder dog en Verden.

TORBEN JENSEN

Dans
Step
Ballet
Akrobatik
Scenedans

Lilly Ringstrup's
DANSEINSTITUT
Tlf. 3002

Ovnlakering og
Reparationer udføres

Boldesager Cykle-Lager

KARL DAHL . TLF. 2363

KOSMORAMA

. . . det bedste Program

Forudbestilling ved Tlf. 179 mellem
11–13 og 16–18

1/3 Laurits Rønn

Esbjerg Pakkasefabrik

A. Wedsted Hansens Eftfl.

Telefon 2170

Tricotage

Johs. Larsson

Strandbygade 16

Bager Dahls
RUGBRØD
skaber Sundhed

Frodesgade 175

»Pressejernet«

v/ CLARA JÆGER . Telefon 961

Kemisk Tøjrensning
og Presseforretning

Tøjet hentes og bringes

Florian
sørensen

Moderne Boligmontering

Bækby Illeborg

Kolonial og Skibsproviantering

Vesterhavsgade 77 . Tlf. 1221

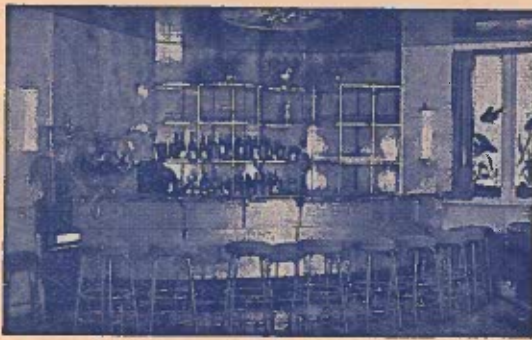
Einer Dahl

Blomstergartneri

Jyllandsgade 167 • Tlf. 1726
Leverer altid
en flot Blomsterdekoration

★ ★ ★

★ ★ ★ ★

Borggaarden

ønsker

Arbejdssamariterne

en glædelig Jul!

eksklusiv
Bar

MAD for
den kræse Gæst
DANS og ARTISTER
kort sagt
Borggaarden